

Francovo kino v Kolíně (1908) 1910–1957 (1961)

První seznámení s technickou novinkou, filmem, zprostředkovalo kolínským občanům již na počátku 20. století putovní Oesserovo elektrické divadlo. Fridolín Oesser, (či Össer), podnikatel ze Slezska, přijížděl každoročně do Kolína a na louce na místě dnešních Starých lázní uspořádal v plátném stanu několik filmových projekcí. Vzhledem k malému počtu filmů byl program vždy brzy vyčerpán. Přesto lákal obecnost a jeho představení bývala vyprodaná, čehož si povšiml i účetní Karel Franc, kterého již v roce 1905 poprvé napadla myšlenka zřídit v Kolíně stálé kino.¹⁾

Vážněji se tímto nápadem začal zabývat až kolem roku 1908.²⁾ Dne 30. března 1910 obdržel Karel Franc, po složení ústních a praktických zkoušek, vysvědčení opravňující „ku samostatnému předvádění představení kinematografických před obecností“³⁾ a 17. června téhož roku i vysvědčení stvrzující vykonání povinné praxe v pražském kině Eduarda Klejzara.⁴⁾ Žádost o udělení vlastní kinematografické licence podal Franc už v průběhu dubna 1910.⁵⁾ C. k. okresní hejtmanský v Kolíně udělilo povolení k pořádání produkcí s kinematografem 26. září 1910 na zá-

- 1) „Když jsem viděl, jak se kolínské obecnost hrne do Oesserova kina, tím více se můj zájem o stálé kino v Kolíně zvyšoval i přes proroctví, že bude ze mne komediant. Kinematograf byl totiž c. k. rakouskými úřady řazen do kategorie kočujících živností, mezi kolotoče, houpačky, střelnice, cirkusy a podobné podniky, jezdící maringotkami. V této kategorii byla později i stálá kina, která hrála jako kočující podniky na licenci a nikoliv na trvalé oprávnění — koncesi“¹⁾. Viz Zdeněk B i s i n g e r, Kolínská kina v letech 1911–1945. *Středočeský sborník historický* 7, 1972, s. 152.
- 2) 18. července 1908 obdržel dopis od francouzské společnosti Société Anonyme des Plaques & Papiers Photographiques Antoine Lumière & ses Fils s informacemi o cenách projektorů. Dopis je adresován knihkupci Josefu Kaškovi, zaměstnavateli K. France. Viz Národní filmový archiv (NFA), f. Francovo kino v Kolíně, Dopis ze dne 18. července 1908 francouzské společnosti Société Anonyme des Plaques & Papiers Photographiques A. Lumière & ses Fils Lyon informující o ceně kinoprojektorů, inv. č. 1.
- 3) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Promítací oprávnění, inv. č. 1. „Vysvědčení. Karel Franc, rodilý r. 1882 v Kolíně (...) podrobil se dnešního dne před podepsaným [prof. Karel Novák] ústní a praktické zkoušce z manipulace kinematografem, opatřeným světlem elektrickým, při které prokázal náležité vědomosti o zařízení kinematografu a k němu příslušející elektr. instalaci, o zacházení kinematografem, o bezpečnostních předpisech a opatřeních ku představením kinematografickým se vztahujících a projevil v praktickém zacházení strojem náležitou zručnost. Na základě tohoto příznivého výsledku byl pan Karel Franc uznán ku samostatnému předvádění představení kinematografických před obecností způsobilým.“²⁾
- 4) Praxi vykonával ve dnech od 5. ledna do 28. března 1910. Viz NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Potvrzení o praxi, inv. č. 1.
- 5) „Mnohé udivilo, že mladý muž je ochoten opustit seriózní místo účetního a zvolit raději životní dráhu spojenou

kladě rozhodnutí c. k. místodržitelství v Praze ze dne 5. září téhož roku. Licence byla zapsána v katastru licencí A pod pořadovým číslem 109. Povolení se vztahovalo pouze na pořádání představení v budově čp. 1 (Zámecká restaurace) v Kolíně a bylo vydáno jen na rok 1910. Promítány mohly být výlučně filmy, „jejichž shlédnutí je bez porušení slušnosti, pro každého, jmenovitě i pro mládež přípustno“. Výslovně zakázané byly filmy z tzv. „krvavých a strašidelných románů anebo jim se rovnají, jakož i obrazy, které vzhledem k aktuálním poměrům dráždivě by působiti mohly“ a filmy „pouze pro pány, pro dospělé, pikantní program [!]“. ⁶⁾ Správní rada zámeckého pivovaru, již Zámecká restaurace patřila, však znenadání změnila podmínky upravující pronájem divadelního sálu, na což Franc nemohl přistoupit. Nezbyvalo mu nic jiného, než požádat o prodloužení licence na rok 1911 a najít si pro zřízení svého podniku jiné místo. Nejprve ho napadlo postavit dřevěnou boudu v ulici „Na Hradbách“, nicméně od tohoto nápadu rychle upustil a nakonec si pronajal od Elišky Krskové z Prahy malý špýchar, stojící v Jungmannově ulici, dnes ulice Politických vězňů, čp. 52. Se svolením majitelky budovu upravil pro provoz stálého kina se 120 sedadly. Kino bylo vybaveno projektořem Imperátor drážďanské firmy Jindřich Ernmann A. G., elektroinstalaci v kině provedla pražská firma Křižík a dodavatelem elektrické energie se stala právě dokončená parní elektrárna v Kolíně. ⁷⁾

V prosinci roku 1911 se v Kolíně objevily plakáty oznamující jeho obyvatelům zahájení provozu stálého kina. ⁸⁾ Oficiální název zněl „Kinematografické divadlo v Kolíně — majitel Karel Franc“. Zahajovací představení se uskutečnilo 25. prosince 1911. Na programu byl dokumentární snímek SŇATEK BUDOUCÍHO NÁSLEDNÍKA TRŮNU S PRINCEZNOU ZITOU, drama KRÁSNÁ ŘEKYNĚ, román SVÍCE OLTÁŘNÍ, přírodní snímek JEZERO GARDSKÉ, snímek ze života ZVONÍKŮV SYN a humoristické snímky KDYŽ JE NOUZE O VODU a FIRULLI MILIONÁŘEM. Představení se konala každý den o osmé hodině večerní, v neděli a ve svátek se hrálo ještě o čtvrté. Filmy byly nejprve doprovázeny pouze hrou na klavír, k němuž se brzy připojily i housle. Nakonec se o doprovod němých filmů staral šestičlenný orchestr. Prvním promítačem nového kina se stal Josef Jangl. ⁹⁾ Zpočátku bylo kvůli nedostatku celovečerních filmů promítáno jen několik kratších snímků. Změna této situace nastala v roce 1912, kdy začaly do Kolína přicházet německé filmy a z vídeňské půjčovny společnosti Pathé-Frères filmy francouzské, a tak byl již v květnu 1912 promítán kolorovaný film ROMEO A JULIE, KRÁLOVNIN NÁHRDELNÍK nebo BÍDNÍCI. V kině byl také uveden krátký film zachycující pohřeb významného kolínského dirigenta a skladatele Františka Kmocha, který natočila společnost Kinofa v roce 1912 na Francovu objednávku. ¹⁰⁾

Po necelém ročním provozu kina v upraveném špýcharu vydalo 18. září 1912 ministerstvo vnitra

s nejistým, lze říci snad až podezřelým typem podnikání.“ Viz Monika Dobášová, *Kolínská kina mezi léty 1911–1939: Kinematografické divadlo Karla France a jeho následovníci*. Bakalářská diplomová práce. Brno: Masarykova univerzita 2009, s. 26.

- 6) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Udělení povolení c. k. Okresním hejtmanstvím K. Francovi k provozování kinematografu v Kolíně ze dne 26. září 1910, inv. č. 2. Státní oblastní archiv Praha — Státní okresní archiv Kolín (SOKA Kolín), f. Franc Karel, Kopie povolení c. k. Okresním hejtmanstvím K. Francovi k provozování kinematografu v Kolíně ze dne 26. září 1910, inv. č. 1.
- 7) Zdeněk Bisinger, c. d., s. 152–153. Karel Mrzílek, *První kinematograf v Kolíně. Práce muzea v Kolíně* 4, 1987, s. 283.
- 8) Text plakátu začínal slovy: „P. T. obecnstvu královského města Kolína a okolí dovoluji si oznámiti, že jsem na základě povolení vysokého c. k. místodržitelství zařídil v Kolíně, Jungmannova ulice, stálé Kinematografické divadlo“. Viz Zdeněk Bisinger, c. d., s. 152.
- 9) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Licence k produkcím platná do 31. 12. 1912, inv. č. 2.
- 10) F. Kmoch byl strýcem K. France. Viz Zdeněk Bisinger, c. d., s. 153–154.

nařízení č. 191/1912 ř. z., o pořádání veřejných představení kinematografem, mimo jiné zpřísnující stavební, bezpečnostní a zdravotní požadavky kladené na budovy kin, které ovšem Francův podnik nesplňoval a jeho kinematografická licence byla obnovena pouze do konce roku 1913. Karlu Francovi tak opět nezbývalo nic jiného, než si najít nové prostory pro své kino. Splnění všech požadavků si vyžádalo stavbu nové budovy kina. Za tím účelem zakoupil K. Franc vyhořelé stavení čp. 18 v ulici Za Quintinem (dnes Kmochova ulice). Za finanční podpory Občanské záložny v Kolíně začal stavitel Jan Sklenář v květnu 1913 se stavbou a již v srpnu téhož roku byla budova dokončena. Promítání začala v nové budově kina, která pojala skoro 400 diváků, 19. prosince 1913.¹¹⁾

Válečné události přinesly Karlu Francovi řadu překážek. S vyhlášením mobilizace 26. července 1914 došlo k pětitydennímu přerušení promítání v kinech, promítat se opět začalo až 4. září a do programu kin musely být zařazeny vídeňské válečné zpravodaje. Krátce po vypuknutí války byl na vojnu povolán promítač Josef Jangl a 15. února 1915 i samotný Franc. Správu kina tedy převzal jeho bratr František Franc, který kino spravoval až do 6. listopadu 1918, kdy se Karel Franc vrátil z ruského zajetí.

Krátce po vzniku první republiky se Družina československých válečných poškozců obrátila na Zemskou správu politickou s žádostí o provo-

zování představení v kině Karla France po vypršení platnosti jeho kinematografické licence. Žádost byla úřadem odmítnuta. V roce 1921 byla zamítnuta obdobná žádost, tentokrát vznesená Červeným křížem. Mezitím se v roce 1920 Kolínští dočkali druhého stálého kina.¹²⁾

Vznik republiky přinesl provozovatelům kin několik nových povinností. Jednou z nich bylo povinné odvádění části z hrubého příjmu ve prospěch Státní zemské komise pro péči o válečné poškozence v Evropě.¹³⁾ V roce 1923 činil roční odvod již 10.000 K ve prospěch státní invalidní péče a do podniku směl být bez schválení Zemského úřadu pro péči o válečné poškozence přijat pouze válečný invalida.¹⁴⁾ V kinematografické licenci vystavené 11. září 1928 je již uveden název kina „Francovo kino v Kolíně“.¹⁵⁾

První (zkušební) promítání zvukového filmu se v Kolíně uskutečnilo 14. – 20. listopadu 1930, kdy Francovo kino uvádělo barevný zvukový film KRÁL JAZZU. O ozvučení kina se starala zvuková aparatura Western Elektrik. S příchodem zvuku došlo k rozvázání pracovních poměrů s šesti hudebníky, obstarávajícími hudební doprovod němých filmů.¹⁶⁾ V roce 1931 bylo kino vybaveno novou zvukovou aparaturou Zetton a novým projektorem.¹⁷⁾

Doba okupace znamenala pro majitele kin řadu vážných problémů.¹⁸⁾ Německé úřady dbaly na promítání německých filmů, na které ale čeští diváci nechtěli do kina chodit a ani majitelé kin je

11) Dne 11. prosince 1913 udělilo c. k. zemské místodržitelství K. Francovi kinematografickou licenci, platnou do konce roku 1914. Viz NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Licence k produkci platná do 31. 12. 1914, inv. č. 2. Zdeněk Bisinger, c. d., s. 154. Karel Mrzílek, c. d., s. 283.

12) Kino se nacházelo v Lidovém domě sociálně demokratické strany dělnické. Zahajovací představení kina Republika se konalo 16. října 1920, promítáno bylo drama NEZVEDENÉ DĚVČE, veselohra JOE MARTIN, NIČEMA a přírodní snímek BEZRUČŮV KRAJ. V roce 1939 bylo přejmenováno na Lido-bio. Viz Zdeněk Bisinger, c. d., s. 154–155. Karel Mrzílek, c. d., s. 283.

13) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Udělení licence platné do 31. 12. 1919, inv. č. 2.

14) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Udělení licence platné do 31. 12. 1923, inv. č. 2.

15) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Prodloužení povolení pro kinematografická představení do 31. 12. 1929, inv. č. 2.

16) Karel Mrzílek, c. d., s. 284.

17) SOKA Kolín, f. Franc Karel, Zařízení a zásoby, inv. č. 8.

18) Majitel kina musel doložit arijský původ, protože všechny židovské podniky byly arizovány. Viz SOKA Kolín, f. Franc Karel, Potvrzení arijského původu, inv. č. 1.

nechtěli příliš zařazovat do programu. Počet hraných německých filmů v kolínských kinech byl tak nízký, že byl hlavním tématem konference okresních hejtmanů u kolínského oberlandráta, konané 18. listopadu 1940. Provozovatelé kin byli upozorněni i na možnost vydání kinematografických oprávnění novým kinům, ochotným hrát více německých filmů, a stará kina úplně uzavřít. Ani tato „upozornění“ však nebyla nic platná. Dne 10. dubna 1941 oberlandrát upozorňuje, že všechna tři kolínská kina nadále hrála české filmy, ale žádný německý.¹⁹⁾ Na základě nařízení oberlandráta, aby se alespoň v jednom kolínském kinu o Velikonocích toho roku hrál jeden význačnější německý film, byl promítnut v kině Zálábí²⁰⁾ film PADĚLATELÉ. Mezi další stížnosti okupantů patřilo hlavně upozorňování na velké množství chyb v německých reklamách a příchod diváků do kina až po promítnutí filmového týdeníku.²¹⁾ Rok 1940 přinesl dvě změny, plakáty musely být německo-české a promítané filmy musely mít německé titulky. Od roku 1941 přibyla majitelům kin ještě povinnost hlásit, které německé filmy promítali.²²⁾ V průběhu války docházelo i k několikaletému uzavření kin. K prvnímu (dvoudennímu) uzavření obou kolínských kin došlo kvůli demonstrativnímu hlasitému kašlání diváků v kině Lido-bio při promítání aktuality, v níž ho-

vořil říšský protektor Konstantin von Neurath (21. října 1939). Dne 28. srpna 1940 došlo kvůli udavači k uzavření a zapečetění Francova kina.²³⁾ Druhý den ráno se na oberlandráta konala schůzka, které se účastnili všichni majitelé kolínských kin. Francovo kino zůstalo uzavřeno po následujících devět dní. Zákaz hrát filmy připadal i na dny narození, svátku a úmrtí zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. V roce 1945 se dny, kdy se v kolínských kinech nehrálo, rozšířily kvůli úmrtí Adolfa Hitlera o 3. a 4. duben. K dalšímu přerušení promítání došlo v dnech květnového povstání; kvůli oslavám z osvobození a letním dovoleným se uzavření kolínských kin protáhlo až do 5. července 1945.²⁴⁾

Dekretem prezidenta republiky č. 50/1945 Sb., o opatřeních v oblasti filmu, došlo ke znárodnění celého kinematografického průmyslu, kina nevyjímaje. Francovo kino v Kolíně převzala Československá filmová společnost, která Karla France ponechala ve funkci správce kina. Od 1. února 1946 se u promítače Karla Krátkého²⁵⁾ zaučoval nový praktikant-kinooperatér Jaroslav Navrátil, který se po něm v roce 1949 stal hlavním promítačem.²⁶⁾ Dne 21. srpna 1946 navrhl Karel Franc zplnomocněnci ministra informací pro správu státních kin přejmenování kina na kino „Kvintín“²⁷⁾, ale jako uznání za mnohaletou průkopnic-

19) Zdeněk Bisinger, c. d., s. 157.

20) Kino Zálábí bylo třetím stálým kinem v Kolíně. Otevření kina, jehož provozovatelem byl Červený kříž, se uskutečnilo 20. ledna 1940 projekcí filmu CESTA DO HLUBIN ŠTUDÁKOVY DUŠE. Název je odvozen od lokality Zálábí, kde bylo kino postaveno.

21) Problémem příchodu diváků až po promítnutí filmového týdeníku se 5. září 1941 zabývala další konference okresních hejtmanů u kolínského oberlandráta. Vyústěním jednání byla opatření znemožňující příchod diváků až po promítnutí filmového týdeníku a konstatování „kdo nemá zájem o vojsko, které bojuje proti bolševismu za celou Evropu, nemusí vidět ani další část programu“. Viz Z. Bisinger, c. d., s. 157.

22) Zdeněk Bisinger, c. d., s. 157.

23) Při projekci došlo ze strany promítače K. Krátkého k neúmyslnému obrácení diapozitivu se znakem Národního souručenství (NS), vzniklé SN se vykládalo jako „Smrt Němcům“. Viz Z. Bisinger, c. d., s. 156–157. Karel Mrzílek, c. d., s. 284.

24) Karel Mrzílek, c. d., s. 284.

25) Promítač K. Krátký nastoupil do kina 9. června 1927. Viz SOkA Kolín, f. Franc Karel, Seznam zaměstnanců kina Oko v Kolíně, inv. č. 8.

26) SOkA Kolín, f. Franc Karel, Ohlášení o zaučování kinooperatérem, inv. č. 8. SOkA Kolín, f. Franc Karel, Seznam zaměstnanců kina Oko v Kolíně, inv. č. 8.

27) Návrh nového názvu byl odvozen od staršího pojmenování ulice, kde stojí budova kina, totiž ulice „Za Kvintínem“.

kou práci na poli kinematografie bylo rozhodnuto výjimečně ponechat dosavadní název Francovo kino v Kolíně.²⁸⁾ Ke změně názvu kina nicméně nakonec došlo, a to v roce 1948. Podle pokynu ministerstva informací bylo Francovo kino v Kolíně přejmenováno na kino Oko.²⁹⁾ Dne 22. června 1949 zastavil Okresní národní výbor Kolín s okamžitou platností provoz kina Oko kvůli hrozbě pádu ztrouchnivělých nosných střešních trámů. Provoz v kině byl po provedených opravách pravděpodobně obnoven 1. listopadu 1949, ale kino se s technickými problémy potýkalo i nadále a jeho provoz musel být několikrát přerušen. Kromě toho měl sál velice špatnou akustiku, kterou nezlepšilo ani používání dobré zvukové aparatury. Vyústěním všech nahromaděných technických problémů bylo uzavření kina Oko 1. června 1980.³⁰⁾ Bylo potřeba provést celkovou rekonstrukci a přístavbu vstupní haly, sociálního zařízení a šaten. K opravě objektu posloužila svépomoc občanů a brigádníků při tzv. „Akci Z“, která trvala skoro šest let.³¹⁾ K opětovnému otevření kina došlo 1. prosince 1986,³²⁾ ale již 30. dubna 1987 bylo kino z příkazu okresního hygienika znovu uzavřeno, protože se plně projevil

stavební nedostatky. K obnovení provozu došlo 1. září 1987.³³⁾ Na počátku 90. let 20. století se o budovu kina v restitučním řízení přihlásil dědic Pavel Franc. Městský úřad Kolín přikročil k vydání budovy kina v roce 1992.³⁴⁾

Již v době první republiky sloužila budova kina i k šíření osvěty a přednáškové činnosti. Například 21. dubna 1921 se v biografu uskutečnila přednáška K. Klugeho, asistenta prof. Pípala, o lehké atletice, doprovázená filmem z Pershingovy Olympiády a dalšími filmy.³⁵⁾ V roce 1951 se zde uskutečnila přednáška rybářského odborníka Zdeňka Šimka, doplněná několika krátkými filmy.³⁶⁾

V roce 1948 se Karel Franc stal okresním vedoucím kin a i nadále zůstal vedoucím kina Oko. Za dlouholetou práci v československé kinematografii mu bylo v roce 1955 krajskou správou ČSF uděleno čestné uznání.³⁷⁾ Od 20. ledna 1956 jmenovala krajská správa ČSF Karla France dočasně do funkce vedoucího kolínského kina Jas. Tímto jmenováním zároveň po 45 letech končí jeho působení na pozici vedoucího kina Oko.³⁸⁾ Nicméně 1. června 1956 byl krajskou správou ČSF v Praze opětovně dočasně jmenován do funkce vedoucí-

28) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Korespondence ve věci přejmenování kina, inv. č. 3.

29) Kronika města Kolína, 1948, s. 98. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

30) Kino bylo uzavřeno pro „vážné stavební závady, zejména pro vadnou elektroinstalaci“. Viz Kronika města Kolína, 1980, s. 141. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

31) Kronika města Kolína, 1986, s. 106. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

32) Prvním promítaným filmem byl film VESNÍČKO MÁ, STŘEDISKOVÁ. Viz Kronika města Kolína, 1986, s. 229. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

33) Po znovuotevření kina v roce 1987 byl promítán film ČERNÝ PETR. Viz Kronika města Kolína, 1987, s. 316–317. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

34) Kronika města Kolín, 1993, s. 101, 108–109. Kronika města Kolína, 2011, s. 23–25. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

35) Kronika města Kolína, 1918–1923, s. 163. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

36) Kronika města Kolína, 1951, s. 32–33. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015].

37) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Čestné uznání, inv. č. 3.

38) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Korespondence ve věci převzetí vedoucích míst v jednotlivých kinech, inv. č. 4. SOkA Kolín, f. Franc Karel, Zápis sepsaný dne 20. ledna 1956 v Kolíně o předání a převzetí kina Jas v budově č. 9 okres Kolín, kraj Praha, inv. č. 8. SOkA Kolín, f. Franc Karel, Zápis sepsaný dne 20. ledna 1956 v Kolíně o předání a převzetí kina Oko v budově č. 18 okres Kolín, kraj Praha, inv. č. 8.

ho kina Oko, ale funkci de facto vykonával již od 1. března.³⁹⁾ Z funkce okresního vedoucího kin byl odvolán v roce 1957.⁴⁰⁾ Kvůli oční chorobě odešel na vlastní žádost v roce 1958 do důchodu.⁴¹⁾ Karel Franc zemřel 29. ledna 1979.⁴²⁾

Ve fondu Francovo kino v Kolíně jsou uloženy převážně dokumenty spojené s povolením k provozování kina (tzv. kinematografické licence a doklady potřebné k získání a následně k prodloužení těchto licencí), korespondence z let 1946–1956 týkající se jmenování a odvolávání z funkcí vedoucích kolínských kin Oko a Jas. Konvolut plakátů z let 1911–1940 byl převeden do sbírky plakátů NFA. Ve fondu se dále nacházejí dva nákresy prvního stálého kina v Jungmannově ulici, fotografie ze stavby kina v ulici Za Quintinem a fotografie z pohřbu Františka Kmocha. Torzovitě zachované archiválie však dokumentují provoz stálého kina po celou první polovinu 20. století. Doplněním údajů z dalších materiálů, především s archivního fondu Franc Karel,⁴³⁾ uloženém ve Státním okresním archivu v Kolíně, kronik města Kolína, ale i literatury dostává badatel ucelený přehled o skoro osmdesátiletém působení prvního stálého kina v Kolíně.

Jiří Kutil

39) SOKA Kolín, f. Franc Karel, Zápis z 1. června 1956 o dočasném jmenování do funkce, inv. č. 8.

40) NFA, f. Francovo kino v Kolíně, Korespondence ve věci odvolání z funkce okresního vedoucího kin, inv. č. 4.

41) Karel Mrzík, c. d., s. 284.

42) Kronika města Kolína, 1979, s. 27. Online: <<http://www.mukolin.cz/cz/o-meste/kronika-mesta/>>, [cit. 4. 12. 2015]. SOKA Kolín, f. Franc Karel, Parte, inv. č. 1.

43) Ve fondu Karel Franc, uloženém v SOKA Kolín, se nacházejí účetní knihy, knihy vyplacených mezd, plány kina v ulici Za Quintinem a plakáty z let 1912–1945.